

SALOU magazine

2a època. Número 12. Novembre 2009
Revista mensual gratuïta

12

ACTUALITZACIÓ DIÀRIA AMB LES NOTÍCIES MÉS RELLEVANTS DE SALOU

REPORTATGES, ENTREVISTES...

NOVES SECCIONS. NOUS COL·LABORADORS

LA GENT I LES ENTITATS DEL NOSTRE POBLE EN SERAN ELS VERITABLES PROTAGONISTES

TOTS ESTEU CONVIDATS A PARTICIPAR-HI!

www.saloumagazine.com

EDITORIAL

"Tal com anàvem dient..."

Haviem pensat en emprar aquesta famosa frase per presentar-vos el nou exemplar de Salou Magazine. Una introducció, tanmateix, que vindria a dir que durant aquest parèntesi de gairebé un any res no ha passat a casa nostra, i que continuem la nostra tasca en el punt precís on la vam deixar. Fóra aquest, però, un plantejament que implicaria ignorar la realitat de les vivències d'aquesta publicació en el decurs dels darrers mesos. I no creiem que aquest sigui precisament un moment bo per a enganyar ningú, i molt menys a nosaltres mateixos. Les dificultats econòmiques derivades de la crisi i la total reorganització dels estaments municipals després de la moció de censura del passat mes de maig, han estat els principals causants directes de la paralització del nostre projecte editorial. Un projecte que havia aconseguit engrescar tot un grup d'entusiastes i desinteressats col·laboradors per tractar, amb qualitat i professionalitat, d'aquelles coses que podien ser d'interès per a tots els salouencs. Un projecte que sempre havia manifestat la seva voluntat de diferenciar-se de la resta de mitjans existents al poble. Un projecte que anunciava justament aleshores tot un seguit de novetats, encaminades a millorar en tots els aspectes la seva tasca de divulgació i a incrementar decididament la participació de tots els seus lectors...

En els propers mesos us anirem mostrant totes aquestes novetats. En aquests moments, estem acabant de polir els últims detalls per a poder-vos presentar com cal la nostra pàgina web, que s'ha de convertir en una eina que conviurà amb la revista i que arribarà a tot arreu on aquesta no pugui fer-ho. De la mateixa manera com fins ara heu estat esperant cada mes l'exemplar de la nostra revista, d'aquí a uns quants dies, podreu tenir al vostre abast un web que s'anirà actualitzant diàriament, ple de nous continguts i de moltes sorpreses per a tots vosaltres. És un projecte que ens il·lusiona i que esperem que us engresqui igualment a tots vosaltres. Gaudiu mentrestant, com si d'un petit aperitiu es tractés, d'aquest nou exemplar.

Redacció Saloumagazine

EDITA
Ajuntament de Salou

DIRECCIÓ
Indaleci Salas

CONSELL DE REDACCIÓ
Antoni Ros, Indaleci Salas

COL·LABORADORS
Xavier Fàhndrich, Marc Espasa, Jordi Enfedaque, Laura Nogueras, Natalia Castellanos, Carles Ortiz, Vladimir Lozano, Jordi Vergés, Anna Pastor, Manu Ferrando, Pedro Otiña.

EL RELAT
Gerson Harnetty

FOTOGRAFIA
Dep. Premsa Ajuntament de Salou

CORRECCIÓ DE TEXTOS
Cristina Rovira

PROJECTE DE DISSENY I MAQUETACIÓ
Indaleci Salas

IMPRIMEIX
Anigraf / D.L.:

REDACCIÓ I SEU SOCIAL
Barcelona, 45, baixos
Apartat de correus 169
43840 SALOU
Tel. 977 383 466 / Tel. 695 552 343

DEPARTAMENT COMERCIAL I PUBLICITAT
Tel. 977 383 466 / Tel. 695 552 343
info@saloumagazine.com

LA REPÚBLICA DE LES PERSONES

Xavier Fährndrich
xfährndrich@mintsmind.com

6 SALOUS EN 1

A ningú no se li escapa que, de Salou Salou, hi ha poca gent. Vull dir, que la nostra ciutat és fruit de diverses onades migratòries que han anat afegint-se o sobreposant-se a les anteriors. De tal manera que els habitants originals o amb més generacions a la ciutat són minoria. Ep! Que ningú no s'equivoqui! No estic repartint certificats de salouenc o salouenca, sinó que constato una realitat sociològica que tots hem comentat alguna que altra vegada.

Jo crec que hi ha 6 tipus de salouencs (resumint molt, és clar!). I, per tant, sis maneres de veure i entendre la ciutat i de sentir-se salouenc:

Primer, hi hauria els que són descendents d'almenys dues generacions de salouencs. Gent catalana de soca-rel que veu Salou com una part integrant d'un tot que és Catalunya. Els seus referents locals són antics i, fins i tot, han desaparegut, i els podem sentir anomenar persones pel renom, designar llocs amb noms d'horts, xalets o negocis desapareguts fa més de 30, 40 o 50 anys... Per a ells i els seus descendents, Salou és un conjunt d'imatges i de records que ja no existeixen sinó en la seva memòria i que ni tan sols es pot trobar en papers o llibres. Accepten els canvis patits per la ciutat, però viuen encara en el Salou-poblet d'antuvi.

Segon, hi hauria els salouencs "de tota la vida". Serien aquells que van venir a la ciutat per treballar quan eren molt joves, i més tard van formar una família, i han arrelat després de viure dos terços de la seva vida o més a Salou. Per a ells, la nostra ciutat és sinònim de progrés, de progrés personal i de progrés col·lectiu. Per a ells, la transformació que ha patit Salou en els darrers anys és positiva i sinònim de benestar, encara que sigui a costa d'alguns dels espais o records dels salouencs anteriors.

Tercer, hi hauria els salouencs estiuejants "de tota la vida", preferentment d'Aragó, Navarra, Lleida... per a qui Salou és l'equivalent a estiu, platja, vacances, etc. Es consideren de Salou i ho diuen convençuts. Es veuen com a copartípeps del desenvolupament de la ciutat. Ells ja venien aquí quan això "només" eren pins i sorra i "només" hi havia quatre xalets i apartaments i, per tant, són pioners i els primers en creure que Salou era una destinació turística de primera (fins i tot abans que

els dos grups esmentats anteriorment). Pensen que amb els seus diners i la seva fidelitat s'ha pogut fer créixer el municipi.

Quart, hi ha els salouencs discrets. Són els que són a Salou perquè és Espanya i no ho és, és Catalunya però no ho és... De fet, viuen a Salou com podrien estar vivint a Belize, Maldives o Creta. Viure a Salou no els ha representat cap esforç d'integració, de canvi d'hàbits o d'aprenentatge de la llengua. Són aquí perquè hi ha bon clima, són acceptats tal com són, troben compatriotes amb qui fer vida social... Per a ells Salou és un bon lloc per viure i... prou. Els costums autòctons (excepte la gastronomia) són un exotisme perfectament prescindible.

Cinquè, hi ha els nous salouencs. Serien tots aquells que han comprat un pis o una casa en els darrers 10 anys i han vingut a viure a Salou per la qualitat de vida, fugint de ciutats grises o de pobles petits, buscant oxigen o un canvi a la vida... Acostumen a ser gent jove de poblacions catalanes de l'àrea de Barcelona i de la demarcació de Tarragona. Per a ells, Salou és un poble estrany que no acaben d'entendre. És normal, vénen de poblacions amb una identitat, unes xarxes socials i uns costums molt més arrelats i més consensuats. A Salou, els deu semblar que tot això està per fer. Sisè, hi ha els salouencs de darreríssima hora. Tots els immigrants de la darrera onada, especialment de l'Àfrica, d'Amèrica llatina i de l'est d'Europa. Per a ells, Salou és la terra promesa, una forma de guanyar-se bé la vida (potser ara ja no tant) on són acceptats fàcilment i on no tenen problemes per integrar-se ràpidament ni per qüestions de llengua. Constaten i gaudeixen del fet que tothom parla castellà. Tots, excepte uns quants estranys que parlen una cosa que s'assembla al castellà, però que no és castellà, que només empenen entre ells, i que els seus fills que van a escola, sí que saben parlar... Per a ells, Salou és i està a Espanya. Tots aquests grups són salouencs. Però cadascun dels sis veu, viu, interpreta, sent i explica Salou d'una manera diferent. No va sent hora que ens construïm una identitat comuna, una identitat que ens lligui entre nosaltres, amb Catalunya i amb el món?

TELETEXT

Marc Espasa
info@saloumagazine.com

SI NO LLEGEIXES AQUEST ARTICLE EM FOTRAN AL CARRER

El titular no és del tot cert, però tampoc busca la morbositat gratuïta per captar lectors (bé, una mica sí), però és que, a més, il·lustra el tema del que vull parlar/escriure: l'audiència.

Si l'article fos un treball de final de curs crec que el titularia "La audiència, quan irromp el jutge que portem dins" (potser buscaria sinònims per "irromp" però és que em sembla molt gràfic i la funció sinònims del word no em dona més opcions. Internet em fa mandra).

Tornant al títol del treball, és això és el que vull expressar, la força i transcendència que té la nostra actitud en la comunicació: podem censurar, alabar o modificar qualsevol programa o contingut amb la nostra audiència.

Tots formem part de l'audiència i tots tenim la nostra pròpia audiència (perdoneu que repeteixi tant la paraula audiència, i ara no és per falta de sinònims, sinó que del que parlo és d'això, i crec que no passa res per llegir diverses vegades la mateixa paraula, no provoca cap malaltia demostrada, podeu seguir llegint tranquils).

El cas és que si entenem que nosaltres també som l'audiència, i si hem començat a llegir aquest article per la morbositat del titular, podem acceptar la realitat mediàtica actual. Llegim, veiem o escoltem coses que ens atrauen per la seva morbositat, dramatisme o sensacionalisme; és normal, ens impacta més i per això capta més la nostra atenció. I no és que vulgui defensar el contingut sensacionalista dels mitjans, sinó que simplement l'entenc i el trobo lògic.

Tots som un mica sensacionalistes, m'atreiria a dir inclòs que som sensacionalistes per naturalesa (bases no contrastades científicament). A qui no li ha atret mai una baralla, un accident o un cotilleig (perdoni senyor Pompeu Fabra però crec que la gent entendreà millor cotilleig que tafaneia)? No? No ens atrau? Ni quan érem petits i no teníem encara normes de conducta imposades? És normal, home, no gaudim amb allò, però crida la nostra atenció.

Tant de bo, el dia de demà, els nostres fills només vulguin veure programes de literatura, art i naturalesa, escoltin música clàssica, llegeixin grans obres i vegin pel·lícules en versió original. O no? En el cas televisiu, l'audiència es mesura principalment a través d'uns 4000 aparells ("audímetres") instal·lats en cases de tot el país. Encara que no en tinguem cap nosaltres (ni ningú a qui coneixem, ni coneguem a ningú que conegui algú que en tingui un), ens representen. De moment, la gent que s'hi juga els calés hi confia, la qual cosa deu voler dir que té la seva funcionalitat. Al cap i a la fi (aquest inici té pinta de "conclusions del treball") l'audiència ens identifica a tots nosaltres. Si no trobes el teu programa, preocupa't.

Jordi Enfedaque
grallerslatarota@grallerslatarota.org

EL BALL DE SANT MIQUEL

L'altre dia, un bon amic em va dir que no entenia i que no podia ser que un garbuix de diables es digués "Ball de Sant Miquel". No podia entendre com aquell munt de personatges armats amb banyes tinguessin altra raó de ser que no fos tirar pirotècnia. I, la veritat, no és estrany que la majoria de gent s'imagini una colla de diables fora del context del correfoc.

Però, vés per on, que allò que avui en dia hem rebut de la nostra cultura té una raó de ser i no parteix de la improvisació ni de la invenció discriminada. Ningú s'imagina quatre amics que després de treballar s'apleguessin en una taverna del s. XIV i es diguessin:

"Acabo de veure per la tele uns tipus vestits de diables tirant pirotècnia a no sé quin lloc! Hauríem de fer alguna cosa igual!

Doncs, anem a l'Ajuntament a demanar una subvenció!"

És lògic que aquesta representació cultural sorgeixi i s'estengui per alguna altra raó lligada al context social, polític i religiós d'aquella Baixa Edat Mitjana. I quina deu ser aquesta raó? Què fa que la nostra cultura tingui uns personatges vestits de diables que tiren foc? I per què són diables? I per què tiren foc?

Diuen els entesos que l'origen de tot plegat té com a gènesi la festivitat de Corpus instaurada a partir del segle XIV. El Corpus Christi és la gran festa catòlica i, a diferència d'allò que ens puguem imaginar, aquelles èpoques de preeminència cristiana necessitaven una constant evangelització de les classes populars. Així, els dogmes i la simbologia cristiana surten al carrer i la representació teatral es converteix en la manera més fàcil per transmetre-les a una població eminentment analfabeta. En aquest procés de teatralització, l'església s'aprofita dels professionals de l'època: els joglars. I vés per on que aquests joglars, que inicialment es vestien d'arlequí, a Catalunya, acaben vestint-se de diable per fer la seva funció còmica i burleta, de manera que l'església els usará per representar el mal i l'infern.

Aquests personatges diabòlics, que espanten els espectadors amb carraques de fusta, esquellots i fins i tot amb màscares, ja tenen molt a veure amb els personatges que arriben fins a dia d'avui. El diable no serà un personatge exclusiu del Ball de Diables, sinó que, amb aquesta faceta increpadora, apareixerà fins a l'actualitat en balls com el Ball de Bastons i, també, com qui dona la torna rifaire, en gran part dels balls parlats d'èxit del s. XIX que conclouen les representacions amb els versos burlescos d'aquest personatge.

Però tornem a les festes de la Baixa Edat Mitjana. Quan es vol representar la lluita del bé contra el mal i, sobretot, la victòria d'un bé monopolitzat per l'església, s'utilitza entre altres la representació hagiogràfica de l'Arcàngel Sant Miquel. No és estrany que sigui així, ja que l'Arcàngel Sant Miquel és el príncep dels àngels i el cap dels exèrcits del cel i, segons la tradició catòlica, se li atribueix la lluita contra Satanàs i el rescat de les ànimes a mans de l'"enemic". D'aquesta manera acabem situant el personatge del mal (el diable) derrotat davant del personatge del bé: un arcàngel Sant Miquel armat amb espasa i escut.

En tot cas, l'estructura del ball, el vestuari i els personatges que arriben als nostres dies es perfila durant els s. XVIII i XIX. I l'àrea pròpia del Ball de diables serà el nostre Camp de Tarragona, el Priorat, la Conca de Barberà, el Penedès i el Garraf. A dia d'avui no tenim cap notícia que a Salou s'hagués realitzat el Ball de Sant Miquel. Però això no ha estat cap impediment per a que s'hagi introduït el passat mes de febrer dins de la festa major i amb el màxim de rigor. Evidentment, no s'ha ideat res nou i s'ha fugit del mal costum de voler inventar-nos coses sense cap mena de criteri. En tot cas, s'ha entès que prendre el model de ball que realitzen les colles de diables centenàries era una garantia d'aquesta rigorositat i no una manca d'originalitat. I mireu per on que aquest rigor ens ha permès donar-li una singularitat salouenca al ball. A més de la definició clàssica dels personatges com Llucifer, la Diablessa i l'Arcàngel Sant Miquel, s'ha definit el nom d'Esclafit per al capi-

tà d'esquadra de l'infern (sabem el mal que ha fet enguany aquest fenomen meteorològic a la zona del Barranc de Barenys), i s'ha donat nom de Vents als diables que recitaven els seus versots. Menys canvis ha pogut rebre l'estructura del ball, que ha seguit la de la majoria de balls centenaris: La presentació del ball i de Llucifer, la proclamació del Capità, la presentació de l'esquadra, l'aparició de l'Arcàngel, la lluita del Bé contra el Mal i la victòria del Bé.

Però tornem als orígens del ball. Joan Amades ens situa la primera notícia de "la baralla d'uns diables capitanejats per Llucifer contra una cort d'àngels dirigits per l'arcàngel Sant Miquel" a meitats del s. XII. Però els investigadors contemporanis s'aferran a les primeres notícies del primer terç del segle XV: A Barcelona la lluita entre el Cel i l'Infern la trobem documentada al 1423 i ja són presents al Corpus de 1924. A Cervera, els veurem representats com el "joch de Llucifer e los diables" el 1426 i també el mateix any a Tarragona com a "entremès de l'Infern".

En tot cas, estem parlant de representacions on no s'usa la paraula i es treballa amb el gest i la representació corporal, amb la inclusió d'escenaris mòbils i decorats, com es documenta l'any 1436 a Tarragona. La part textual del ball no s'instaurarà fins al s. XV i aquesta evolucionarà als versots dels nostres dies. El Ball tarragoní, a més de participar en les festes de Santa Tecla i Corpus, també el trobarem a les Festes de Carnaval al s. XIX, i en aquest moment queda totalment documentat l'ús d'aquest versos burlescos o versots. És a dir, que un dels principals atractius del diables, per no dir el principal, era la representació del ball i els versots que l'acompanyaven.

I llavors, la pirotècnia quin paper hi té? A diferència dels nostres dies, on les colles de diables es creen per la passió de la nostra cultura pel foc, l'origen dels diables i del ball de Sant Miquel no és realitzar una activitat amb foc. Aquest, apareix com un més dels elements que identifiquen els personatges, juntament amb els vestits de roba

gruixuda amb caputxa coronada per banyes. La referència més antiga la trobem a Tarragona durant el Corpus de 1436. Aquesta pirotècnia que tant caracteritza els balls de diables a l'actualitat té com a base les carretilles que es col·loquen sobre l'extrem d'una maça fent l'efecte d'un parai-gües de foc al girar; d'altra banda, el Llucifer i la Diablessa tiraran pirotècnia sobre ceptrots. Com a complement, també el seu vestuari és diferenciat: Llucifer amb el seu barret amb banyes, que molts cops imita el de les dignitats eclesiàstiques; i la Diablessa amb faldilles i barret.

Aquest foc serà utilitzat per obrir camí en processons i cercaviles, i serà el culpable que en moltes contrades desaparegui el Ball de Sant Miquel i aparegui el diable com a tirador de foc. Fins i tot començarem a trobar, a finals del s. XIX actuacions dels diables per separat de la resta dels seguicis, que algun autor indica com a possible precedent dels nostres moderns correfocs. Però hauran de passar gairebé 100 anys perquè això succeeixi!

Com ja diem aquí a Salou:

*"Escolteu, gents de Salou,
ja és aquí el Ball de diables
que ve a dir-vos les veritats,
que més d'un no trobarà amables."*

¿TE SUENA...?

Laura Nogueras Alquézar,

laura.nogueras@yahoo.es

Pianista y profesora de lenguaje musical de la Escola de Música i Conservatori de Grau Mitjà de la Diputació de Tarragona.

LA HISTORIA DE BABAR, EL PEQUEÑO ELEFANTE de Francis Poulenc

Babar es uno de los personajes de la literatura infantil más célebres de todos los tiempos. Estoy segura de que muchos de vuestros hijos tendrán algún libro de éste en su biblioteca. Pues bien, ahora ha llegado el momento de conocer la música que el compositor francés Francis Poulenc escribió sobre las aventuras del pequeño elefantito. Aunque, por supuesto, recomiendo esta obra para todos los públicos, creo que es especialmente atractiva para los niños. De hecho, en el Conservatorio de Tarragona, donde yo trabajo, varios profesores la hemos interpretado en diversas ocasiones (la versión pianística) para nuestros alumnos más jóvenes (de 6 años) y os aseguro que siempre ha sido un éxito.

El elefante Babar fue creado en 1931 por el pintor Jean de Brunhoff. Él es el autor, tanto del texto como de las ilustraciones, de la gran mayoría de los libros -un total de siete- sobre este personaje (su hijo Laurent añadió algunos más después de 1941, año de la última publicación del autor, quien murió prematuramente a los 38 años). Para escribir sobre Babar, Brunhoff se inspiró en las historias que su mujer, la pianista Catherine Saboraud, explicaba habitualmente a sus dos hijos sobre un pequeño elefante (no sabemos si ella las inventó o si formaban parte de la tradición popular).

El origen de la composición de la obra de Francis Poulenc (1899-1963), que lleva el mismo título que el primer libro de Brunhoff, se remonta a un día de verano de 1940, cuando, mientras Poulenc improvisaba al piano (a parte de compositor, éste era un reputado pianista), la hija pequeña de uno de sus primos le pidió que interpretara el cuento que ella estaba leyendo: La historia de Babar. Poulenc accedió y se dispuso a ilustrar musicalmente los diferentes episodios del libro. Esta improvisación inicial cuajó años más tarde en la obra homónima que hoy recomendamos, la cual, aunque inicialmente fue escrita para piano, fue versionada para orquesta a raíz de un encargo del propio Poulenc al compositor Jean Françaix.

La forma de La historia de Babar se construye intercalando el texto de Brunhoff y la música de Poulenc. De hecho, cuando la escuchéis, podréis percibir que la música no sólo sirve para ambientar el cuento, sino también para "describir" aquello que narra la historia. Pero, ¿cuál es su argumento? Pues bien, para los que todavía no lo conocéis, aquí os hago un breve resumen:

Babar era un pequeño elefante que había nacido en la selva. Un día, unos cazadores matan a su madre y él huye corriendo hasta llegar a una gran ciudad. Allí conocerá a una vieja y rica dama que lo cuidará como si

fuera su propio hijo. Pero un buen día, Babar reencuentra en la ciudad sus amigos elefantitos Arthur y Céleste y vuelve con ellos a la selva. Mientras están de regreso, el rey de los elefantes se come un champiñón envenenado y muere. Así pues, tendrán que elegir un nuevo rey... y deciden que éste sea Babar. Él acepta gustoso con la condición de que Céleste, con quien se ha prometido en el viaje de vuelta, se convierta también en reina. Y colorín, colorado... la historia acabará con la boda y la coronación de Babar.

Como hemos dicho anteriormente, la música refuerza el contenido del texto. Así, el fragmento con el que se abre la obra, de tempo lento y con un carácter de suave balanceo, nos ayuda a imaginar la madre de Babar meciéndolo amorosamente con su trompa; más adelante, podremos escuchar una variación de éste en dos momentos de la historia: el primero corresponde al momento en que Babar, estando en la ciudad, llora de añoranza al recordar su mamá, y el segundo lo encontramos en unos de los compases finales de la última pieza, cuando Babar y Céleste, después de la fiesta que se ha dado en su honor para celebrar su boda y su coronación como reyes, contemplan a solas la noche estrellada.

También veremos mucha concordancia entre música y texto cuando el cuento hace referencia a la manada de elefantes en movimiento; en esas ocasiones, el compositor tiende a utilizar sonoridades graves y pesadas que consigue mediante el uso de octavas y acordes muy desplegados. Dos ejemplos de esto los encontramos tanto al inicio, en el momento en el que Babar va encima del lomo de su madre junto al resto de la manada (justo antes de que les disparen), y hacia la mitad de la historia, cuando el grupo de elefantes busca a Arthur y Céleste, que se han ido a la ciudad.

También os sugiero que os fijéis en cómo Poulenc nos "describe" con su música ciertos momentos divertidos del libro, como aquellos en los que Babar hace gimnasia o conduce su coche (¡se escucha hasta la bocina!). Como siempre, no quiero acabar sin recomendaros una grabación de esta obra. En esta ocasión, os sugiero la versión interpretada por la Orquesta Sinfónica de Barcelona y Nacional de Cataluña, dirigida por Salvador Brotons y narrada por el cantautor Joan Manuel Serrat para el sello discográfico Auvidis Ibérica. ¡Feliz concierto!

Dedicado a mi hijo Héctor, de quien espero que pueda disfrutar de la música durante muchos años.

Natalia Castellanos,

xt.instalaciones@hotmail.com

¿LA MORAL O LA JUSTICIA?

Empezaré diciendo que desde niña crecí en una familia católica, estudié mis primeros años en un colegio religioso y mi condición de creyente me acompañó durante muchísimo tiempo, tal vez en pequeñas partículas hasta el día de hoy.

La vida me llevó al continente africano no hace muchos años, y allí vi cómo el olvido azotaba las caritas de millones de niños que, con una cuerda rodeándoles la mano, nos hacían saber que eran "seropositivos".

Su mirada era frágil, pero su sonrisa inmensa entre millones de moscas y una salubridad invisible esperaban a que nadie se dignara a ofrecerles "una oportunidad".

Hace unos meses, el máximo representante de la iglesia católica, el Papa Benedicto XVI, se paseó por aquellas tierras de las que os hablo llegando a una increíble, y me atrevo a decir absurda, conclusión:

"NO A LOS PRESERVATIVOS"

Supongo que en su visita a los centros más desfavorecidos del país... se encontraría con refugiados de guerra de no más de 12 años, con adolescentes embarazadas de 8 y 9 meses de gestación y con esos niños de mirada gris que estoy segura que le regalaron la mejor de sus sonrisas, dejándose en ello la poquita fuerza que les quedara para respirar.

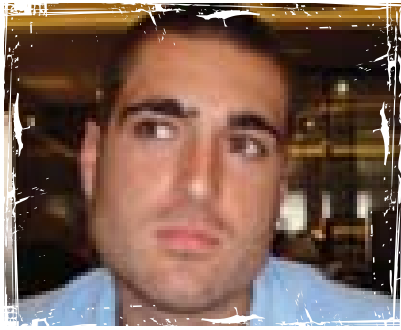
Muchos de esos pequeños tal vez hoy ya no existan... y su vida se habrá convertido en un número en una larga lista de desconocidos que habrán llegado a nacer simplemente... para conocer el sufrimiento.

Debo ser justa con mi reflexión y dejar claro que la mayoría de los misioneros que hoy en día acompañan a esos pequeños son religiosos. Hombres y mujeres que, desinteresadamente, dan su vida por ellos permaneciendo fieles a su Dios y tratando de crear fe en lugares donde la vida no entiende de milagros.

Quizás evitar una muerte puede parecer poco importante, pero cuando esa muerte puede evitarse tan sólo enseñando a un hombre a utilizar un preservativo, entonces la historia cambia, y mucho. ¿Qué pasaría si existiera en nuestro país una vacuna para prevenir una enfermedad sin solución aparente, y que esta vacuna consistiera en ponernos una camiseta antes de ir a cenar? Parece absurdo, ¿verdad? Pero seguro que la mayoría de nosotros la tendría colgada en su armario. Añadiré que la prenda no es demasiado costosa y que las consecuencias de la enfermedad nos pueden llevar a la muerte. Agregaré también que su contagio corre como la pólvora, que millones de niños enferman día tras día y sin llegar a comprenderlo... El ser humano tal vez más cercano a Dios predica que... nadie debe ponerse esa camiseta. Y lo más curioso de todo es que ese consejo moral, esa declaración, la hace después de pasear por esos rincones de África carentes de sueños.

Terminaré diciendo que seguiré manteniendo viva mi creencia en un Dios cercano y justo, moderno y progresista y, ante todo, en un Dios sin vendas en los ojos.

INTERFERÈNCIES

Carles Ortiz
cortizsaloumagazine@gmail.com

PODCASTS PER LES ORELLES

Si hagués de definir-vos amb poques paraules què és un podcast, diria que és un programa de ràdio que es distribueix per Internet de manera periòdica. Això escriuria ara mateix per simplificar el seu significat, tot i que el món dels podcasts va molt més enllà que això. Per fer un podcast no es necessita res més que un ordinador, un micròfon i un programa que et permeti gravar el que diguis en un format que es pugui distribuir de manera fàcil. A Espanya i Catalunya estan molt de moda els blocs: aquelles pàgines web on el creador escriu periòdicament articles sobre temes tan diversos com la imaginació li permeti. Podríem dir que el podcast és un bloc que s'escolta.

El podcàsting, que és la pràctica basada en la realització de podcasts, s'ha estès com la pólvora als Estats Units (sempre els primers en tot). La relació podcàster-oient és molt estreta i gairebé s'escolten tant els podcasts com la mateixa ràdio. Si teniu l'oportunitat, us recomano buscar via Google algun podcast nord-americà de la temàtica que més us interessi i l'escolteu. N'hi ha de molt bons.

A Catalunya, el panorama és ben diferent; de fet, poca gent sap dir què és un podcast i encara menys persones poden afirmar i confirmar (la gent afirma sempre molt ràpidament...) que n'han sentit algun mai. Existeixen pocs podcasts i les temàtiques que tracten són força acotades. Com és d'imaginar, la tecnologia i la informàtica són les campiones en els rànquings de temàtiques a Catalunya, però lluny de les nostres fronteres es poden trobar coses tan diverses com podcasts de cuina, de publicitat, de premsa del cor i de tot allò que us passi ara pel cap. El problema: la llengua. Si hi ha pocs podcasts a Catalunya, us podeu imaginar els que existeixen en català. El castellà i l'anglès es mengen part de la quota podcastera del territori.

I us preguntareu: per què un podcast? Per què una altra cosa nova per dir el mateix? Per començar, el podcast és aquell programa de ràdio que pot fer qualsevol persona. No cal tenir contractada una freqüència de distribució, ni uns grans estudis de gravació, ni cal pagar llicències. És més, es pot fer i/o escoltar quan a un li vingui de gust. Si més no, és típic gravar un podcast de l'ordinador al CD i escoltar-lo a la ràdio del cotxe, gravar-ho al reproductor d'MP3 i escoltar-ho pel carrer, etc.; amb l'avantatge de passar aquells continguts que no interessin o repetir aquells que han agradat o no hem sentit bé.

El cas és que a poc a poc es comença a sentir al carrer, a la premsa i, com no, a Internet, el nom d'alguns podcasts. És inevitable. Segurament d'aquí uns anys n'hauréu sentit algun (potser ho feu quan acabeu de llegir això, pobre il·lús de mi) i, possiblement sigueu fidels seguidors d'uns quants. Els podcasts porten aires de ser la nova televisió. D'acord, ara potser m'he passat, però la seva trajectòria en els darrers anys ha sigut ascendent quant al nombre de descàrregues i s'espera que aviat acabi de revelar-se amb força. Ja veurem, de moment ens conformarem amb els que tenim que, per començar, estan prou bé.

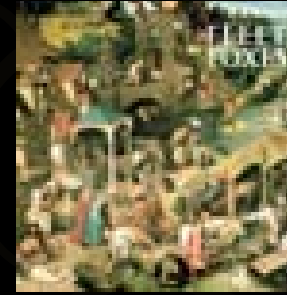
facebook.

UNEIX-TE AL FACEBOOK DE SALOU MGZ !!

QUÈ ESCOLTEM ?

Vladimir Lozano
vladimirlozano@gmail.com

FLEET FOXES

Fleet foxes (2008)

Banda de Seattle que, allunyada de la marca grunge que irremediament s'associa a aquesta ciutat, practica obsessivament el folk en blocs d'harmonies, cors bucòlics i camises de franel·la. Neohippies de vint anys que s'han menjat el món en el seu primer disc, evocant la música de Simon & Garfunkel, The Beach Boys, The Pentangle i The Incredible String Band. Escapistes de la realitat, poden semblar un grup de catequistes i són un grup de somni, com ho demostren "white winter hymnal", "your protector" o "he doesn't know why".

GABRIEL AMARGANT QUARTET

First station (2008)

Aquesta és una recomanació... recomanada, un amor a primera vista del melòman Antoni Ros, un dels pilars de la nostra revista. I això és jazz fet a Barcelona. Que ningú s'espanti: és digestiu, apte per a tots aquells a qui els hi fa por aquest estil. L'estrella és el saxofon i la relació que aquest manté especialment amb el piano i el contrabaix. El podem trobar ample, amb cos, alçant-se i fent-se gran; o entrellaçat en forma de cascada amb els altres instruments. Hi pots fer un tast al myspace.

THE MAGNETIC FIELDS

69 Love songs (1999)

Aquesta monumental arquitectura musical és obra de l'estrany Stephin Merritt. Inclou 69 cançons d'amor d'encertades lletres enfocades des de perspectives musicals molt dispars. Una obra conceptual que és art en sí, intemporal, que conté un univers propi ple de coherència, sorpresa, significat i inspiració. No hi trobarem ni una bona veu, ni un referent clar amb el que compararlo, diríem que és independent, que va per lliure i que és genial, capital, de nivell superior.

FACES

Ooh la la (1973)

La divisió dels Small Faces el 1969 dona el joc a una de les més glorioses bandes de rock, formada per Rod Stewart, Ron Wood (Rolling Stones), Ian McLagan, Ronnie Lane i Kenney Jones. Per a la història queda aquesta recreació brillant del rock on les guitarres i els teclats acompanyen l'envestida de la secció rítmica, i permeten que Rod Stewart demostrï que és un fora de sèrie. El corrent del blues que ens ressegueix com a espècie, permet que aquest sigui un disc tan senzill d'escoltar com el caminar. L'"ooh la la" del final del disc és gloriós.

Jordi Vergés i Ferrando
Mestre d'Educació Física
jordipart@hotmail.com

L'ESPORT EN EDAT ESCOLAR

Amb aquest article inicio la meua col·laboració a la revista Salou Magazine i dono resposta al repte que em va llençar la redacció de la mateixa de poder crear una columna d'opinió on poder tractar temes relacionats amb l'esport i la formació.

Per tal de començar i com a introducció, crec que el més idoni, si parlem d'esport i formació, és que comenci parlant de l'esport escolar o, millor dit, de l'esport en edat escolar. Faig aquesta matisació ja que crec que hem de ficar dins del mateix sac tant l'esport que es fa a l'escola, com el que es fa a un club esportiu, com el que es pot fer a una escola de ball, etc. Quan parlem d'esport en edat escolar, tots els agents implicats hauríem de tenir uns criteris i unes intencions similars ja que, es tracti de l'esport que es tracti, l'objectiu és formar nens i nenes en edat escolar.

El tractament de l'esport en edat escolar és un tema molt complex i no exempt de problemes, i no només pel que fa a la formació. Actualment podríem dir que trobem, principalment, dos models formatius clarament diferenciats, un que promou un esport que fa que el nen s'adapti a unes pràctiques i característiques esportives en vista a un futur rendiment; i, en contraposició, un model que proposa un esport que prioritza l'adaptació de l'esport al nen i no a l'inrevés.

Tot i que al llarg del procés formatiu d'un esportista els dos models podrien ser complementaris, les intencions i els objectius estan molt lluny els uns dels altres.

El primer plantejament prioritza el rendiment esportiu (present i futur), mentre que l'altre té com a objectiu principal la formació del jove esportista i dona al rendiment esportiu un caràcter secundari.

Si durant els darrers anys el procés formatiu estava principalment enfocat cap al rendiment, l'especialització precoç i la tecnificació esportiva, actualment estan apareixent moltes iniciatives que marquen un camí diferent, tant en la introducció de noves pràctiques esportives de manera reglada, com en l'enfocament molt més obert i centrat amb el desenvolupament integral del nen dins de la pràctica esportiva.

En propers articles intentaré aprofundir més dins del món de l'esport en edat escolar, analitzar amb més deteniment els diferents agents que en formen part i comentar quina és la seva incidència sobre la formació dels joves esportistes.

EL RACÓ DE LA SALUT

Anna Pastor
annapastor.cherta@gmail.com

VACUUM

O cupping o "teràpia de les tasses xineses" o massatge amb ventoses, li diem com li diem, es tracta d'un tècnica mil·lenària que forma part de la medicina tradicional xinesa.

Es va deixar caure en l'oblit durant molt temps i és recuperada ara amb intensitat per les teràpies alternatives i algunes estrelles de Hollywood (Francis Ford Coppola i W. Paltrow).

Els egipcis van deixar també constància del seu ús als escrits. Hipòcrates (Grècia) i Gal·lè (Roma) defensaren els seus beneficis. A Europa s'usa des de principis del s. XIX.

COM S'APLICA?

Doncs l'aplicació és ben senzilla, es fa el buit amb la ventosa i s'aplica damunt la zona a tractar! En alguns casos es pot aplicar foc dins del got per fer el buit; la majoria de les vegades, però, s'apliquen amb unes peres de goma que es premen i forma el "vacuum". S'aconsegueix així una succió important que augmenta el flux de sang a l'àrea, allibera de la tensió muscular i activa el sistema nerviós i immunològic.

Les àrees tractades més comunes són l'esquena i l'abdomen.

Podem deixar-les aplicades durant un temps (reflexo-teràpia per problemes del sistema respiratori, per exemple) o bé fer-les lliscar per l'àrea (massatge amb pomades, cremes o olis). En ambdues aplicacions quedaran marques vermelloses o morats per l'acumulació de sang a la zona.

Generalment, acompanyen altres teràpies: acupuntura, shiatsu, massatge, drenatge limfàtic...

BENEFICIS FÍSICS

El primer i el més evident és un augment del reg sanguini i altres fluids corporals de forma general i, en especial, a l'àrea tractada.

L'increment de sang fa que la musculatura, lligaments, tendons i teixits rebin més aliment i oxigen, i, per tant, regenerin el seu bon funcionament més ràpidament.

L'increment de flux sanguini augmenta l'eliminació de toxines; elimina, per tant, tensió muscular.

Drena el sistema limfàtic i fa que augmentin les defenses de l'organisme, ajuda a expectorar mucositats i desfà les adherències musculars.

És un mètode preventiu per a dolences musculars i esquelètiques.

BENEFICIS EMOCIONALS

Allibera endorfines!

Recomanada en casos d'ansietat i/o depressius, estats d'estrès emocional o psicològic i estats de cansament perllongat.

CONTRAINDICACIONS

Només en casos greus d'anèmia i/o mal funcionament del pàncrees.

INDICACIONS

Activa la circulació sanguínia i de la limfa (substàncies de desfet)

Allibera toxines, regula i modera les funcions del sistema nerviós autònom i central

Millora les funcions respiratòries

Elimina bloquejos i tensions musculars i tendinoses

Estimula el peristaltisme intestinal (recomanat en casos d'estrenyiment)

Estimula la secreció hormonal

Mobilitza els greixos acumulats

Millora l'estat d'ànim i la sensació de benestar general

La freqüència recomanada és un cop a la setmana, però també un cop al mes per prevenir estats de fatiga, estrès i tensions musculars entre d'altres dolences comunes al nostre temps.

XXXV CONCURS DE PESCA DEL CALAMAR SALOU 2009

INICI

Dilluns, 23 de novembre a les 15.15 h.

SOPAR

Dissabte, 28 de novembre, a les 21.30 h.

RESERVA I VENEDOR de tiquets al Restaurant Club Nàutic de Salou

INSCRIPCIONS

Del 16 al 20 de novembre

A l'Ajuntament de Salou

De dilluns a divendres de 9 a 14 hores

Tel. 977 309 200 / ext. 1164

Col·labora

Societat de Pesca Esportiva de Salou

Club Nàutic de Salou

Casa Pesca Marí

el Publireportatge

LA PASTISSERIA RAMON SEGUEIX VIVA A GRAN PALAS HOTEL

Enric Pascual, Pastisser

Per als qui van arribar fa només un parell de dies a la nostra ciutat, el nom de "Pastisseria Ramon" potser no els sonarà gens. A aquells que, en canvi, ja portem més temps a Salou, aquest nom ens fa retrobar virtualment amb un espai entranyable, que feia la vida molt més dolça a tots els vianants d'aquell carrer Barcelona. Tant la Pastisseria Ramon com el Mònaco, dos establiments històrics d'aquest carrer, van desaparèixer de cop i volta, engolits per la dinàmica urbanística i empresarial de la nostra vila, i molts de nosaltres ens vam quedar orfes en certa manera en aquell moment.

Avui és un gran plaer per a nosaltres anunciar a tots els salouencs que la Pastisseria Ramon segueix viva a l'Hotel Gran Palas, un nou centre Spa & Convencions de cinc estrelles emplaçat al nucli veí de La Pineda. Aquest establiment constitueix alhora un espai gastronòmic de primera categoria, on podem gaudir d'uns àpats dels que caldria destacar-ne la varietat i la imaginació, i molt especialment de les seves postres.

Allà és on ens podem retrobar realment amb l'Enric i el seu germà Ramon, i recordar a través d'una simfonia de sabors aquelles tardes de xocolata calenta o aquells diumenges al matí en què ens preniem un croissant, amb aquella expressió que fèiem servir quan ens referíem concretament a aquells croissants, tot dient que era "com anar a missa". Volem, doncs, deixar constància que aquest parell de professionals tenen encara corda per molts anys i que no se'ls acaba la imaginació. A tall d'exemple, aquest mes ens han delectat amb un assortiment de panellets del tot especial.

Manu Ferrando
etnies120@gmail.com

LA FOTO AMAGADA

FINESTRA/ Manu Ferrando

La foto amagada es una secció que mostra una imatge insòlita, curiosa o desconeguda de Salou o que hi faci referència.

Animeu-vos a participar-hi, enviant-nos una foto al correu info@saloumagazine.com

Pedro Otiña Hermoso
poh@tinet.org

LA PIRATERIA CRISTIANA: PIERRE AUDINET

Des de la segona meitat del segle XII, en paral·lel amb el procés de repoblació a què es sotmesa la costa tarragonina així com els territoris de l'interior del Camp de Tarragona, es tenen notícies de l'atac de pirates i corsaris. Cal dir, però, que, en línies generals, quan parlem de la presència de pirates i corsaris a la costa salouenca, hom considera que ens referim únicament als pirates que procedien de Barbaria (nord d'Àfrica).

Però durant el segle XV, els pirates berbers no eren els únics que assetjaven la costa catalana: genovesos, provençals o florentins també es van deixar veure pel litoral català atacant vaixells i, en ocasions puntuals, desembarcant i atacant petites viles portuàries. Un bon exemple en aquest sentit és la carta que envien les autoritats de la ciutat de Tarragona als Consellers de Barcelona el mes de maig de l'any 1438, on informen que *"...Vidal Palafenger, patro de leny, anant ab son leny a Mallorcha, essent en lo golf qualsque LX Milles, s'es encontrat ab una nau de Genoveses de DCCC. en Mil botes, la qual nau feu de l'orça per pendre lo dit leny, lo qual se mes en fuyta e ha-li dada caça dos jorns e una nit per que lo dit Vidal ab son leny se mes dins los Alfachs per donar de la proha la nau meteren a la Gola e surgiren a les Vergues. E la nau vench fins a les Vergues e pensant que lo dit leny se fos mes en lo riu, derrencliren lo dit leny e feren la via de Salou..."*. És a dir, veient els genovesos que no podien capturar el leny (embarcació de vela i rem) de Vidal, es van dirigir des de l'Ebre al Cap de Salou; possiblement, com tant d'altres, per buscar-hi refugi. Entre els anys 1450 i 1455, un dels principals perills de la costa catalana va ser Pierre Audinet, capità d'una galiota amb base a Marsella o Port-de-Bouc (també conegut com Ulzinet, Dauzinet o Nauzinet). El 6 de maig de 1451 va sortir de Marsella i pocs dies després atacà la vila de Roses. L'any 1454 va apressar diverses embarcacions de pesca i naus mercants per tota la costa catalana, i va ser especialment intensa la seva activitat a l'actual Costa Brava i nord de Barcelona. Crida l'atenció que, des d'aquest any de 1454, navegava en companyia de Melcior Grimaldi, pirata que tenia la seva base a Mònaco.

L'any 1455 va anar més enllà, el mes de març va capturar una caravel·la a la platja del moll de Barcelona que acabava d'arribar de Mallorca i que sembla ser que encara estava carregada. Després d'aquest atac es va dirigir a aigües de Sant Feliu de Guíxols i Blanes. Els Consellers de Barcelona es van

posar en contacte amb Pere Martí, capità d'una galiota, que es trobava refugiat al port de Salou a causa d'un important temporal que impedia la navegació, amb l'objectiu que anés capturar-lo. Sembla que, en rebre la comunicació dels Consellers, Pere Martí els va contestar que es dirigia cap a Cartagena perquè li havien arribat notícies que indicaven la presència d'Audinet en aquelles aigües. Els Consellers de Barcelona interpretaren que Pere Martí no volia sortir a trobar-se amb Audinet.

A començaments del mes de maig de 1455, Audinet, Grimaldi i Jean de Village -que el 1462 serà capità de galeres del rei Lluís XI de França-, són localitzats al Cap de Salou: *"...la galera de Grimaldo e una altre galera e la galiota de Auzinet son stades al cap de Salou, e son intrates dins lo port de Salou, e han barrajat lo dit port e han tirades bombardes e spinningardes a certa flota de gent que hi era alt a la sumitat del dit port e sen menen II lenys e barrajat altre leny de que han levades VI botes de vi..."*. J. Heers, al seu treball titulat Los Berberiscos ens indica que Audinet "...desembarcó a sus hombres frente a las murallas de Salou, venció al precio de un sangriento cuerpo a cuerpo y abandonó la ciudad al pillaje". És significatiu, però, el fet que mencioni les "muralles de Salou", possiblement l'autor va confondre Vila-seca amb Salou.

Després d'aquest atac es va dirigir cap a Mallorca, on va atacar el port d'Andratx i va retornar ràpidament a la costa catalana, ja que a finals del mes de maig de 1455 la petita flota era identificada davant de Mataró.

A començaments d'octubre de 1455, la galera "Santa Eulàlia" capitanejada per Ramon Guerau, armada per la ciutat de Barcelona per aturar Audinet, va capturar dues galiotes de la flota del pirata marsellès. Com que no havien assolit l'objectiu definitiu, el 8 d'octubre tornen a fer-se a la mar i, a començaments del mes de novembre d'aquell any, Ramon Guerau entra al port de Barcelona comandant la galiota d'Audinet, amb el pirata pres i una gran quantitat d'homes capturats.

Gerson Harnetty

1r Premi Concurs Literari Escola Elisabeth 2009
Categoria Batxillerat. Modalitat Narració

EL RELAT

Records de la meva infància

Vaig trobar la foto per casualitat, en un calaix a l'habitació de la mare, mentre buscava unes tisores. A la foto hi havia uns quants nens d'uns quatre anys d'edat als afores d'una ciutat molt deixada. Un dels edificis de darrere dels nens tenia les finestres cremades.

Vaig dubtar un moment però al fixar-me en el nen del mig de la fotografia i, especialment en una taca que encara tenia al genoll, em vaig adonar que el nen era jo. Ma mare mai m'havia ensenyat fotos de la meva infantesa i en parlava molt poc, però algunes coses d'aquesta foto van despertar en mi uns records del tot oblidats i van obrir alguns interrogants al voltant de la meua vida.

Vaig tornar a mirar la foto... El nen portava una pilota vella a sota del braç. La seva roba era una barreja d'improvisacions fruit de les agulles de ties i àvies. Les seves extremitats mostraven un estat a prop de la mala nutrició. Tot i així, el somriure net i espontani comunicava el goig pur d'un nen gaudint d'un matí de joc amb els seus amics al costat.

Suposo que la foto va ser feta uns sis mesos abans de la nostra fugida de Iugoslàvia. Feia quasi un any que havia començat la guerra i no sabia res de mon pare des de feia alguns mesos, d'ençà que havia estat reclutat per l'exèrcit. Jo només tenia quatre anys, així que sols pensava en jugar amb els meus amics de Trogir, la ciutat on vivia.

Ma mare havia perdut el seu treball de dentista des de que va començar la guerra. Costava molt d'aconseguir menjar, quasi no hi havia treball i a més cada cop ens quedaven menys diners. Un dia, no recordo a quina hora, la mare em va fer agafar tot el que tenia de roba i altres coses de valor i ficar-los en una maleta vella. Durant aquella setmana no havia parat de sentir a ma mare parlar d'un cosí seu que vivia a Barcelona amb la seva família. Aquella nit ens vam despertar amb el soroll de les bombes arrasant un poble veí i vam marxar de la ciutat amb tot el que cabia en uns pocs centímetres cúbics de maleta. Allí vam deixar molts records soterrats amb les bombes.

Aquella mateixa setmana, amb els pocs diners de la mare, vam comprar-nos uns bitllets de vaixell a Itàlia. Va haver de subornar uns policies que controlaven la documentació per poder pujar al vaixell. D'aquell viatge pel mar, l'únic que no he pogut oblidar és de preguntar a la mare on anàvem... i sobretot resta intens el record del final del trajecte, on vam haver de nedar els últims metres amb altres persones per evitar el control de la frontera.

Un cop a Itàlia la mare va haver de treballar en mil feines durant un temps perquè els nostres diners no valien res, des de la guerra fora del nostre país. Ara en la distància del temps puc comprendre tot l'esforç d'aquella fantàstica dona. De vegades alguns records són més clars quan es miren lluny, amb el temps. En aquells moments i malgrat aquelles dures circumstàncies la meua ment de nen petit només pensava en jugar i somniar... Quan vam tenir diners suficients ens vam embarcar en la segona part del nostre viatge. Vam creuar mitjançant diversos transports, com autobusos i trens, els Alps fins arribar al sud de França. Allà no vam tenir gaires problemes per creuar les fronteres perquè estaven a punt de celebrar-se les olimpíades a Barcelona.

L'arribada a Barcelona, la recordo molt bé, perquè era la primera ciutat gran que veia d'ençà de la guerra. L'aire era fresc i acollidor. Es respirava alegria a cada indret. Els colors eren nets i lluent. La gent era molt simpàtica. El seu idioma sonava a una cançó molt dolça. Allí semblava que la guerra s'esborrava a poc a poc i amb ella desapareixien molts records...

La mare i jo vam estar dormint durant algun temps en un alberg d'acollida de la Creu Roja. Mentre ma mare buscava feina i intentava aprendre la llengua catalana, jo començava a descobrir una nova vida, nous amics... Vam buscar al cosí de la mare sense èxit.

El dia que es van inaugurar les olimpíades, ella va començar a treballar. Al cap d'un temps vam trobar un pis de lloguer i vaig començar a anar a l'escola. Encara no sabia parlar català, ni castellà; així que jo parlava a tothom en croat però ningú m'entenia. Un dia una nena em va entendre i em va contestar en la meua llengua. En aquell moment jo no sabia en quin grau havia estat d'important aquella conversa, perquè aquella nena era la filla del cosí de ma mare. Al poc temps ho vam descobrir i així els vam trobar. Gràcies a ell la meua mare va poder tornar a treballar de dentista.

Ara miro enrere i no puc creure que en un moment de la meua vida vaig viure una guerra, una fugida, molta pobresa... Aquesta foto m'ha fet pensar en la sort que hem tingut i en valorar tot el que tinc ara... Però hi ha una cosa que em crida l'atenció de la cara d'aquell nen de quatre anys. És la seva cara. En mig d'adversitats, és un nen feliç. Mirar la foto em fa sentir una dolça tristesa. Potser hi ha records de la infantesa que esperen que algú els desperti, mig adormits pels anys. Aquells records únics de la infantesa que ens han portat al lloc on som...

30 D'OCTUBRE
FESTA MAJOR
DE SALOU/2009

30 D'OCTUBRE
FESTA MAJOR
DE SALOU/2009

30 D'OCTUBRE
FESTA MAJOR
DE SALOU/2009

30 D'OCTUBRE
FESTA MAJOR
DE SALOU/2009

FESTIVAL CIM Rock '09

1a MOSTRA DE MÚSICA LOCAL Cambrils-Salou-Vila-seca

4 de desembre
Palau d'Esports de Cambrils
Entrada Gratuïta
Obertura de portes a les 18:30h

The Eyeballs
Cuerda Floja
Fly Fish
Toquem Fusta
Sirens
Solenoids
Candymen
N'Clave

AJUNTAMENT DE CAMBRILS
Àrea de Joventut

AJUNTAMENT DE SALOU
Regidoria de Joventut

Ajuntament de Vila-seca
Regidoria de Joventut